

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Deželna kmetijska enkéta.

(Dalje.)

O nasvetu gosp. dr. Vošnjaka: „naj bi se na Kranjskem ustanovili kmetijski domovi“, pravi gosp. Svetec, da predlogu dr. Vošnjaka ni odrekli dobre volje in da se hoče ustvariti res kaj koristnega. Ali drugo je, ali se bode s kmetijskimi domovi ustreglo kmetškemu prebivalstvu, tedaj treba to vprašanje jako natančno preudariti in računati z nasledki take določbe. Kranjski kmet je bil sedaj že 70 let navajen svojo posest prosto deliti in težko mu je vzeti tako staro pravico. Ako se vpraša, zakaj kmet pri nas razkosava zemljišča, so uzroki ti, da je jeden gospodar zapravljivec, drugi je v stiski, da mora prodajati, da pokriva potrebščine za svoje zemljišče, v prvej vrsti davke, tretji pa stori to kot umen gospodar, da proda kos svoje zemlje in dobi za to drugi kos boljše zemlje, s katerim si svoje posestvo okroži (arondira). Kar se tiče zapravljivcev, je pač malo uzroka braniti jim razkosanje, kajti iz rok takih slabih gospodarjev pride posestvo dobrim gospodarjem v last. Ako se brani prodaja takim, ki to storé iz sile, prouzroči se le, da se ne bode moglo zgoditi, kar se zgodi v sto slučajih, da kmet s prodajo kosa posestva reši

ostalo kmetijo. Še manj pa se more braniti razkosanje gospodarjem, kateri hoté svoje posestvo arondirati, kajti kmet ne bode prodajal, da bi kupil posestvo, katerega ne potrebuje. Najboljša bramba proti razkosanju zemljišče je v kmetu samem, kajti silno nerad izpusti kos posestva iz rok, če ni že skrajna sila, druga bramba pa je tudi ta, da se na drobno prodani kos pridruži večjemu in tako sicer jedno posestvo manje, drugo pa večje postaje, kar ne napravlja stanje slabije. Tedaj misli g. Svetec naj se to vprašanje pretrese na vse strani, da se ne stori kaj, s čemer bi se več škodovalo nego koristilo.

Dr. Namorš naglašá, da se kmetijski posestniki zelo pečajo tudi z razno kupčijo, za kar potrebujejo novcev. Denar za kupčijo že dobé, dokler je njih zemljišče za varščino posojene svote. Zemljišče zadolžiti bode potem tudi jako težko, isto tako rešiti s prodajo malega dela posestva ves drugi del. Govornik se izjavi proti zakonu.

Gosp. Planinec je zato, da bi se prosta prodaja le omejiti morala, kajti na prodanih kosih napravijo se kočé, v njih pa se utaborijo kočarji, ki so na škodo občinam. Ako bi drugače, naj bi se omejila prosta prodaja vsaj v toliko, da bi kupil odprodani kos le tak gospodar, ki si z njim posestvo razširi. Tudi občinam naj bi šla pri prodaji kosov beseda, je li potrebno ali ne, da se ustavi žloraba.

G. Ogulin je proti taki postavi. On vidi v njej le „kmetijski fideikomis“, ki bi pa kmetškemu stanu ne pomagal nič. Kmet se mora postaviti na jednako stopinjo, kakor obrtnik.

Dr. Sterbenec opomni, da je kmet ponosen na to, da s svojim posestvom vsekdar prosto razpolaga.

Dr. Namorš izraža mišljenje, da ne gre, da bi on kot lastnik svojega posestva, nakladal naslednikom dolžnosti.

Gosp. Detela pravi, da taka posestva dobé postavno varnost še le takrat, ko se upišejo kot kmetijski domovi. Lastnik ima pravico svoje posestvo razprodati, razkosati, kakor koli hoče, ga tudi zapraviti. A dober gospodar želi zapustiti svoje posestvo svojej rodbini. Zato se ne bode branil, da se upiše za kmetijski dom.

Poročevalec dr. Vošnjak pravi, da ga ugovori neso popolnem nič prepričali, da bi ne bili kmetijski domovi koristni. Zapravljivec rodbini le

ukrade posestvo. Veže se po nameravanej postavi le neki del zemlje, za katero je določen minimum 25 gld. čistega prinosa od katastra. Da bi ne smel potem umni gospodar svojega posestva arondirati, ni res, vsaj obstoji vender postava o komasaciji. Dobrota, da se bode vezalo štiri petine zemlje, bode gotovo velika, da se bodo ohranila večja posestva in ne bode postal sam proletarijat. Vsaj se poročá iz Krškega okraja, da je tam navstalo v kratkem času 720 malih hišic (koč) brez vse zemlje, iz drugih krajev poročajo župniki, da se najmanjše kmetije delé na dva tudi na tri dele in da so se pričele deliti tudi že hiše po kmetih. Tedaj je treba kaj storiti, da se to zabrani in dr. Vošnjak se čudi, da se nasprotuje tako koristni napravi. Pri glasovanji vsprejme se predlog dra. Vošnjaka s 27 od 42 glasov.

V drugem vprašanji: Ali naj se upisovanje kmetij mej kmetške domove prepušča prosti volji lastnikovi, ali naj bode obligatno (uradno), pravi poročevalec dr. Vošnjak, da ako se mislijo ustanoviti kmetijski domovi, se to ne bode dalo drugim potom doseči, kakor uradno. Kajti, če se bode lastniku prepuščalo, hoče li svojo kmetijo mej kmetške domove upisati, tega skoro gotovo ne bode storil, če prav bi sam izprevidel korist. Zadržavali ga bodo razni premisleki, zlasti njegov sum proti uradnim pisarijam. Upisanje mej kmetške domove se bode moralo vsekako uradno vršiti in sicer po nasvetu občine. Kako se naj gledé evidence ravna in ali se naj posebne knjige za kmetške domove pri sodnijah napravijo, ali pa se naj le v navadnih zemljiščnih knjigah pri dotičnih posestvih zaznamuje, da so kmetijski domovi in katera zemlja je vezana k temu domu, o tem bodo morale o svojem času sodnije izreči svoje mnenje. Konečno nasvetuje: Pod zakon o dednem pravu na kmetih spadajoče kmetije (§. 1 zak.) se imajo uradno upisavati v javne knjige za kmetške domove.

Dr. Sterbenec podpira ta predlog, kmet sam je prepočasen, vsaj so še zdaj mnogi ljudje upisani, kateri so že davno umrli.

Dr. Namorš misli, da bi se lastnikom postavili v občinah oskrbniki, da bi se lastnikom potem silno omejila njih svoboda, zato predlaga, naj bi se sklenilo prostovoljno upisovanje.

Gosp. Ogulin pravi, da bi se s tem ponovila l. 1848. odpravljena postava, za to je zoper predlog.

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

XX. Poglavlje.

Veseli ljudje.

(Dalje.)

Nikita Romanovič skušal se je iztrgati proč od njega, in pogledal je Godunova.

Obraz Borisa Teodoroviča bil je popolnem miren.

— A potem, — nadaljeval je, povzdignivši glas, Maljuta, — dovoli meni, hudorodnemu, izrezati jermen iz tvojega hrbta. — Dovolj meni, hlapcu, odreti vašo bojarško kožo na konjsko čaprako! — Dovolj meni, malovrednemu sužnju, s tvojim bojarškim mesom nakrmiti pse.

Maljutin glas, ki je že bil po navadi surov, podoben je bil zdaj šakalovemu tulenju, spominjal je nekaj na smeh, nekaj na jok.

Lasje ježili so se Serebrjanemu. Ko ga je prvi

pot Ivan obsodil k smrti, šel je pogumno na morišče; tu v temnice pa, zakovau v verige, zdelan od glada, ni bil v stanu prenašati tega glasú in pogleda.

Maljuta se je nekaj časa radoval z utisom, kakeršnega je on napravil na Serebrjanega.

— Milostljivi knez, — rekel je žvižgajoč, vrgel nož proč od sebe, in postavil se je na nogi! — dovoli, da ti poprej častno poplačam svoj dolg.

In zaškripal je z zobmi, priuzdignil roko in zamahnil je na Nikito Romanoviča.

Kri je Serebrjanemu udarila k srcu, in k njegovej nejevolji pridružilo se je gnjusenje, katero prouzročuje blizost take nečiste stvari, ki se hoče dotakniti nas.

Uprl je svoj obupni pogled v Godunova.

To trenutje obstala je Maljutina roka v zraku, obdržal jo je Boris Teodorovič.

— Gregor Lukjanovič, — rekel je Godunov, ne zgubivši svoje mirnosti, — če ga ti udariš, razbije on glavo ob zid, in nikogar ne bova imela povpraševati. Jaz poznam Serebrjanega.

— Proč! — zarjovel je Maljuta: — ne oviraj me, veseliti se nad njim! Ne oviraj me, poplačati mu za Pagansko Lužo!

— Pomisli, Gregor Lukjanovič! midva sva odgovorna zanj carju!

In Godunov je zgrabil Maljuto za obe roki.

Kakor divja zver, ki čuti kri, tako se tudi Maljuta ni za ničesar več zmenil. S kričanjem in kletvami zagnal se je v Godunova, skušal ga je vreči, da bi potem vrgel se na svojo žrtev. Začela se je borba mej njima; bakla, katere se je zadel jeden izmej njih, pala je na zemljo in ugasla pod nogami Godunova.

Maljuta je prišel k sebi.

— Jaz bodem povedal carju, — hropel je, sopeč, — da se ti poteguješ za njegovega izdajalca!

— A jaz, — odgovoril je Godunov, — povedal bodem carju, da ti hočeš ubiti njegovega izdajalca, kar se bojiš njegovih izpovedeb!

Nekaj tulenju podobnega se je izvilo iz Maljutinih prsij; in planil je iz ječe, poklicavši rablja seboj.

tejevo delo srednje moke ima jako revno dejanje, malo vnajnega življenja; prevaguje v njem psihološka stran, a tudi ta nema kaj krepkih, dušo stresujočih momentov. Uprav težka je bila torej naloga igralstva, iz mlačnega tega gradiva prirediti poslušalstvu kaj gorkega, srce ogrevajočega. Vender pa se je le-ta uspeh dosegalo večerjav prav spretno in srečno. Gosp. Danila bil je v istini Hans Jurež, prezirani in zaničevani hlapec, ki pa je imel pod trdo skorjo mehko, čuteče srce, koprneče za idealom ljubezni, katerega mu usoda ni izpolnila, a za kateri je žrtvoval on svoje poštenje, da bi ga storil srečnega. Nastopi gosp. Danila bili so z jedno strani plastični, z druge strani, ko so kazali hrepenenje in nesrečo srca, do solz ganljivi. V isti meri živo in pretresujoče razvijal se je ter kazal čut ljubezni do preje zametovanega hlapca v Ani, v gđc. Sof. Zvonarjevi, katero je v nesrečnem zakonu razjedal črv spomina na Jureža, v katerem prebivala je najčistejša ljubezen. Njen prvi ljubimec Karol, s katerim vezal jo je tudi zakon, gospod Cvetko, predstavljal je dobro obupnost svojo in stanovito svojo žalostno zavest, da se je Jurež zanj žrtvoval, a da sreče uživati ne more; prav dober utis je napravil pogum, s katerim se je ljubosumen osvetiti hotel nad svojim graščakom, proti zadnjemu pa ni bil popolnem na svojem mestu. Anica hišina, gospodičina M. Nigrinova bila je polna ljubkega življenja, dobra pevka in čuditi se je znala, ona bela, z-morcru Janezu, gospodu Petriču, ki je tudi bil kos svoji nalogi. Oče Radovščak, gospod Kocelj, kazal je pravega korenjaka z odličnim glasom, tudi baron Črtomir, gospod Slavko, bil je eleganten graščak, če ne celo preveč eleganten. Tudi drugi: gspđc. Petrinska. gg: Perdani, Notranjski in Brak so storili iz svojih majhnih ulog, kar se je storiti dalo. Sploh večer, jako povoljen. Kateri m je bil namenjen, pozdravljeni so bili z živahnim ploskom pri svojih nastopih in obdarjeni z lepimi vencji in šopki. A tudi tekom predstave so bila odobravanja pogosta, veljala so tudi vrlemu gosp. Danilu. Gledišče bilo je dobro obiskano, če prav ne z ozirom na večera namen zadovoljivo; zlasti lože so bile liki „gurgites vasti“. Po tako lepem sklepu letošnje sezone smemo pričakovati lepega začetka in napredka o sezoni bodoči!

— (Prvi pevski večer) bil je preteklo soboto v gostilni hotela Evropa. Priredjen bil je na čast vrlemu pevovodji g. Vojtehu Valenti, ki je par dni prej praznoval svoj imendan, a mu pevci zaradi slabega vremena neso mogli napraviti nameravane serenade. Z burnimi živioklici bila je vsprejeta g. Stegnarja napitnica na g. Valento, ki naj bi doživel še mnogo let v prospeh slovenskega petja. Gosp. Skalčič prečital je brzojavko „Savinjskega Sokola“, ki je bila navdušeno pozdravljena. Pelo se je več slovenskih zborov, mej katerimi se je posebno odlikovala Ipavčeva „Domovina“ (g. Razinger tenor, g. Pucihar bariton).

— (28. redni občni zbor denarne obrtniške pomočne družbe) vknjiženega tovarištva z omejeno zavezo vršil se je večerjav dopoldne v magistratnej dvorani v navzočnosti 40 udov. Društveni načelnik, mestni odbornik g. I. N. Horak, otvori zbor s sledečim ogovorom: „Slavni skupščina! Ravnateljstvo denarne obrtniške pomočne družbe je ozirajoč se na željo več družabnikov na-

tisnilo in razglasilo izpisek pri društvu shranjenih glavnice družbenikov in neudov ob jednom z računskim sklepom. Častiti gospodje člani opozorujejo se na §. 21 družbenih pravil, vsled katerega se obresti polno uloženih deležev ne pripisujejo k glavnici. L. 1883 imela je naša družba 662.474 gold., tedaj v primeri s 1882 l., ko je bilo 613.493 gold. prometa, za 48.981 gld. več. Preteklo leto vzela nam je nemila smrt za družbo mnogo zaslužnega moža, gospoda Viljema Rudholzerja, v vsakem oziru vzglednega meščana, ki je bil skozi 15 let ravnatelja namestnik. Slavno skupščino prosim, naj ohrani umrlega v prijaznem spominu in v znamenje sočutja vstane. (Se zgodi.) Izredna sreča mi je bila, da me je Njegovo Veličanstvo, naš presvitli cesar in kralj, pri svojej prisotnosti v Ljubljani dvakrat povprašati blagovolilo o tukajšnjih razmerah obrtnega stanja; odgovoril sem najponižnejše, da so stavbene obrti l. 1882 in 1883 dosti dela imele, ker so razen novih zgradb se tudi olepšavale in obnavljale skoro vse hiše v mestu, in kjer je delo, tam je zaslužek; dalje, da proti mali obrti prevelika konkurenca, ker proti velikej obrtniji s svojo glavnico in svojimi stroji ne more tekmovali. A tudi mnogim trgovcem dela krošnjarenje po hišah neopravičeno konkurenco. Upajmo, da boše sedaj po novem obrtnem redu za malo obrt navstala bolja bodočnost. Iz tega je jasno, da se Nj. Veličanstvo, naš presvitli cesar zanima za obrtni stan in smo popolnem prepričani, da Nj. Veličanstvo tudi vse najbolje želi obrtnemu in delavskemu stanu in zanj po očetovsko skrbi. Na podlagi tega prepričanja vabim vas, da Njegovemu c. kr. Apostolskemu Veličanstvu, našemu premilostljivemu cesarju trikrat: slava! in živio! zakličete. (Navdušeni trikratni slava- in živio-klici.) Za skrutinatorje dopolnilnih volitev imenuje g. I. N. Horak gg.: Coriari, Vidmayer in Fr. Breskvar, za veriškatorja denšnjega zapisnika gg. Desrin in Friš. Knjigovodja g. Ferdinand Brađaška poroča o denarnem stanju. Društvo je štelo dne 1. januarja 1883. leta 243 udov, novo pristopilo jih je 26, tedaj je bilo vseh skupaj 269. Izstopilo je dvanajst udov, dva sta bila izključena, tedaj je ostalo koncem decembra 1883. l. 255 družabnikov. 132 družabnikov uplačalo je deleže popolnem, vkupe 13.200 gl., 123 družbenikov pa le deloma v 3053 gl. 39 kr., na deleže je tedaj uplačanih 16.253 gl. 39 kr. obresti teh deležev iznašajo 1784 gld. 15 kr. Denarnega pometa je bilo 336.956 gld. 78 kr. Posojilni promet kaže, da se je na 3513 menjic posodilo 662.474 gld. Reservna glavnica iznaša 13.864 gld. 26 kr. Kapitalov, naloženih pri družbi po 4 1/2% je 100.946 gld. 76 kr., obresti od njih 4117 gld. 71 kr. V imenu pregledovalnega odseka poroča g. Ivan Zor, da je odsek račun odobril in vse popolnem natančno in vredjeno našel in predlaga, da se načelnstvu dá absolutorij, čemur zbor jednoglasno pritrdi. Na predlog načelnika g. J. N. Horaka prizna zbor jednoglasno deseterim članom načelnstva, po 20 gld. letne nagrade. V odbor se volijo po glasovnicah gg.: Ferdinand Bilina, Jakob Naglas, Janez Mathian in Fran Geba. V pregledovalni odsek gg.: Srečko Nolli, Ivan Zitterer in Ivan Zor. Potem se zborovanje sklene.

— („Prostovoljna krojaška skupščina“) pomočnikov in mojstrov večerjav dopoldne bila je jako mnogobrojno obiskana. Kot komisar

mirjevali, zmislil se je iti na plano in napovedal je velik tičji lov.

Jutro je bilo prekrasno. Načelnik in podnačelnik sokolarjev in vsi čini sokolskega lova od jezdili so v bleščočih opravah s sokoli in sokoliči, in pričakovali so na polji carja.

Zaman ne govore od nekđaj, da lovska zabava tolaži žalostna srca, a sokolov lov z veseljem nandaje stare in mlade. Kakor naj bi bil že mračen car, ko je jezdil iz slobode s svojimi opričniki, vendar se mu je zjasnil obraz, ko je zagledal svoje sokolarje. Njih zbirališča bili so travniki in gozdčiči na Vladimirskeji cesti kaki dve vrsti od slobode.

Načelnik sokolarjev, v rudečem baržunastem kaftanu, ki je bil ves prešit in prevezan z zlatom, v suknenej kapi, v rumenih čevljih in lovskih rokavicah zlezal je s konja in šel k Ivanu, katerega je spremljal podnačelnik, kateri je nesel na roki belega sokoliča s čepico na glavi in zvonce.

Nizko poklonivši se carju, vprašal je načelnik sokolarjev.

— Ali je že čas, car, začeti razveseljevanje?

— Čas je, — odgovoril je Ivan — kar začni! Tedaj je načelnik sokolarjev podal carju dragoceno rokovico, vso prepreženo z zlatimi cveticami in prijemši od podnačelnika sokolarjev sokola, posadil ga je carju na roko.

— Častiti in slavni lovci! — rekel je načelnik sokolarjev obračajoč se k tolpi; zabavajte, in tolažite se s slavnim, lepim in prijetnim lovom, da izginejo vse žalosti in se razveselje vaša srca!

Potem se je obrnil k sokolarjem.

— Dobri in marljivi sokolarji, — rekel je, — spustite in lovite!

Tedaj se je vsa pisana tolpa sokolarjev razsejala po polji. Nekateri so s kričkom zbežali v gozde, drugi so pa tekli k majhnim jezerom, ki so bili raztreseni kakor zrcalni kosci mej grmi.

Kmalu so se gruče rac uzdignile iz trstja in v dolgi vrstah odletele po zraku.

Lovci so spustili sokole. Race letele so naravnost proti jezeru, a tam so jih čakali drugi sokoli; ter v strahu so se razkropile na vse strani.

(Dalje prih.)

bil je navzočen g. J. Tome. Gosp. Dekval, sklicatelj skupščine, otvori zborovanje ter stavi nasvet, da se volita predsednik in zapisnikar, na kar sta bila g. Dekval predsednikom in g. Fr. Jeločnik per acclamationem izvoljena. Debata o ustavljenji obrtnae zadruge krojaške, katere se udeležilo je mnogo govornikov za in proti, bila je jako burna. Zagovarjala sta zadrugo jako dobro in temeljito gg. Šturm st. in Kunc. Naposled posrečilo se je zadnjemu prepričati navzočne v daljšem govoru, kako važna da je zadruga krojačev. Povdarjal je posebno, ako se zjedinijo, bode jim moč delati vstrajno, ter se bode dalo še marsikaj iztrebiti in doseči, kar bi pri razporu ne bilo nikdar mogoče, polaga vsem navzočnim na srce, da naj se vender odločijo za „zadrugo“, v čemer ga podpirajo nekateri gg. Predlog za ustanovljenje zadruge bil je z večino vzprejet. Skupščina trajala je od 2. do 4 1/2 ure popoldne.

— (Na perutninskeji razstavi) v Gradci dobil je g. Fizolič iz Slovenske Bistrice brodnasto svetinjo za lepe kopune.

— (Hmelj) saditi so pričeli tudi na Dobrni, posebno marljivo pa Novogradski graščak.

— (IV. hrvatski vinski sejm) je precej obiskan kupčija pa ne posebna. Izmed Zagrebških vin hvalijo te najbolj ona našega rojaka g. dra. Vidriča, ki je razstavil 12 vrst, mej temi posebno izvrstnega traminca.

Telegram „Slovenskemu Narodu“:

Beligrad 28. aprila. Bogato okrašene ulice jako obljudene. Prostor na obali najokusnejše odičen. Cesarjevič in cesarjevičinja dospela sta semkaj ob 8 1/2 uri zjutraj, pozdravljena strelom kanonov. Kralj, Kraljica in osobje odredjeno, da je visokima gostoma na službo, pozdravili so cesarjeviča in Štefanijo na krovu parobroda. Častna kompanija nastavljena. Godba svira avstrijsko himno. Cesarjevič bil je v generalskeji uniformi z velikim križem srbskega belega orlovega reda. Kralj bil je v uniformi avstrijskega polkovnika s trakom Štefanovega reda. Po predstavljanji uhođ v mesto mej živahnimi ovacijami. Od obali do palače spalir vojakov. V prvih dveh odprtih vozeh vozili ste se cesarjevičinja in kraljica, cesarjevič s kraljem, spremljana po eskadronu gardine konjice, potem drugi vozovi z avstrijskim poslaništvom, spremstvom, ministri, dostojanstveniki. Spored pomikal se je skozi tri z doprsnimi kipi cesarjeviča in cesarjevičinje, napisi, avstro-ogerskimi in srbskimi zastavami itd. bogato okrašene slavoloke. V palači nazdravili so Visoka gosta kraljevič Aleksander, dvorjani in pobočniki. V novem dvorci gledala je gospoda potem, kako so vojaki defilovali z godbo in vihrajočimi zastavami. Ponašanje vojakov čvrsto. Cesarjevič in cesarjevičinja vsprejela sta potem metropolita, diplomatični kor, senat, načelnike mestnih oblastev, deputacijo meščanov pod vodstvom župana. Zđaj dežuje curkoma. Kralj odlikoval vse osebe avstro-ogerskega poslaništva. Uradni list, ki je izdal slavnostno številko z rudeče-modro-belim robom, najsrčneje pozdravlja visoka gosta kralja in naroda srbskega in smatra ta pohod izrazom simpatij za narod srbski in za kralja srbskega, tedaj izrazom najprijaznejših odnošajev mej obema dvoroma in državama in kot porošstvo za napredek Srbije v vsakarenem oziru. Vsi listi imajo primerne slavnostne članke.

Razne vesti.

* (Ruska kmetška banka) dobila je, od kar je začela svoje delovanje, do 1. aprila 453 prošenj za posojila. Od teh se je 25 prosilecema za skupno vsota 560.218 rubjev prošnje odbilo, 11 prošenj za 51.087 se čaka rešitve, 417 prošujkom za 5.790.693 rubjev se je pa dovolilo posojilo. Posodilo se 132 kmetškim društvom, 219 tovarištvom in 71 posamičnim kmetom. Vsa te društva, tovarištva in posamični kmetje imajo 18.810 gospodarstev (kmetij), ter brojijo 54.780 oseb moškega spola.

* (S 13 leti žena in mati.) Po članu 144 francoskega državlanskega zakonika se ne sme nobena deklina omožiti pred dovršenim 14. letom. Predsednik Grevy pa je v jednem slučajju dopustil izjemo in s posebnim dekretom dovolil, da se v 9. dan decembra 1870 poročena Maria Franja Ostavija Lussange poroči s v 9. dan oktobra 1862 poročenim Karolom Coillotom. Mlad ženin ia neveta živita v Lure in jedva 13 letna neveta je že mati jako ljubkemu detetu.

